

Visszakézből

Az egyik ötbetűs című pesti bulvárlapban olvastuk a szabaddemokraták kongresszusa utáni napon: — „Az SZDSZ a látszat ellenére nem az értelmiség pártja. Támogatóik zöme a polgárosodás küszöbére érkezett, plebejus kisvárosi rétegek soraiból toborzódik, a felszínen némi csúcsertelmiségi krémmel.”

Még szerencse, hogy nem mi írunk ilyesmiket a hazai szellemi elit politikai klubjáról és a jövődöbéli választóikról. Mert mit is jelent a fenti körmönfont szociológiai meghatározás? Tartunk tőle, hogy a kevésbé választékosan *lumpennek* nevezett aligpolgárokat, akiknek egy csoportnyi *lumpenszellemű* pesti értelmiségi világítja be a szegényes, sápadt holdudvarát.

Ahhoz, hogy egy ilyen masszából politikai párt lehessen, szükségeltetik egy nagy adag *szociális demagógia*, *lipótvárosi stílusú társadalompolitika*, *kozmpopolita ideológia* és *liberális világnézeti terror*. Intolerancia-jelvényekkel telítűzdelve, amikből a kongresszuson nem is volt hiány.

„Nekünk nincs takargatni valónk a múltunkból” — büszkélkedtek a szabaddemokraták. Tényleg nincs mit, hiszen a televízió jóvoltából az egész ország láthatta a kongresszusi központban köztük ülő **Eörsi Istvánt**, az egykori *Szabad Nép* fasisztázó, csöcselékező újságíróját, az exanarchista-szélsőbalos *Kis Jánost*, de az exFideszes *Fodor Gábort* is, akit már egyszer elsirattunk ezeken a hasábokon, mint a magyar politikai élet nagy veszteségét, és most tessék, fönixmadárként újjászületve ott gubbaszt a szabad madarak közt.

Egy ilyen *hiteles politikusból* még akár *miniszterelnök* is lehet, ha minden jól — vagyis rosszul — megy.

*

A gimnáziumok harmadik osztálya számára írt történelemkönyvben ez áll szemlényként a nagy francia forradalom idején keletkezett Emberi és Polgári Jogok Nyilatkozatából:

„IV. A szabadság annyit jelent, hogy mindent szabad, ami másnak nem árt. Az egyes ember természetes jogainak gyakorlása tehát más korlátokba nem ütközhetik, mint azokéba, amelyek a társadalom többi tagja számára ugyanezen jogok élvezetét biztosítják.”

A magukat *liberálisnak*, tehát *szabadság-elvűnek* tituláló mai *politikai figurák* és különböző *szakértők* szíves figyelmébe ajánljuk a fenti idézetet. És hogy a megértésével ne legyen semmi gondjuk, elmesélünk nekik egy szavahihető forrásból származó tantörténetet is.

A villamoson egy fiatal anyuka ölben ülő kisgyerek már egy ideje egyfolytában rugdosta a vele szemben ülő idősebb asszony térdét. Az meglegelve a mama érthetetlen közönyösségét, kérdőre vonta:

— *Miért nem szól rá a gyerekére, hogy ezt nem szabad?*

— Azért, mert én a gyerekeket úgy akarom nevelni, hogy a vágyait mindig szabadon kiélhesse, mert csak így lesz belőle olyan szabad felnőtt, aki megvalósíthatja önmagát — hangzott a felkészült és korszerű válasz.

Ennek a jelenetnek azonban akaratlan tanúja volt egy mellettük álló, szakadt fiatalember, aki némi gondolkodás után kivette a szájából rágógumiját, és akkurátusan belepasszírozta a fiatal anyuka hajába.

— Tetszenek tudni — fűzte hozzá magyarázatképpen —, engem is így neveltek a szüleim.

Zapata